

Het Boek Joël en de Laodiceaanse Zevendedagsadventkerk - Nummer Vier

Jeff Pippenger
2025-12-07

Nummer Vier

In Jesaja achtentwintig worden de „spottende mannen die heersen” over „Jeruzalem” voorgesteld als de „dronkaards van Efraïm” en als de „kroon der hoogmoed”. „Kroon” duidt op leiderschap en „hoogmoed” duidt op een satanisch karakter.

De dronkaards worden tegenover het overblijfsel („rest”) geplaatst, dat Gods „kroon” der heerlijkheid wordt; want tijdens de late regen richt de Heere Zijn „koninkrijk der heerlijkheid” op, zoals voorafgeschaduwde werd doordat Hij aan het kruis het „koninkrijk der genade” oprichtte. Het koninkrijk der genade aan het kruis is een voorafbeelding van het koninkrijk der heerlijkheid bij de zondagswet. De late regen begon op 11 september, toen de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend en het oordeel over de levenden begon.

„Ik zag dat alle dingen met intense aandacht uitzien en hun gedachten richten op de naderende crisis die vóór hen ligt. De zonden van Israël moeten vooraf tot het oordeel komen. Elke zonde moet bij het heiligdom worden beleden, dan zal het werk voortgaan. Het moet nu gebeuren. Het overblijfsel zal in de tijd der benauwdheid roepen: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?”

„De spade regen komt op hen die rein zijn — allen zullen die dan ontvangen zoals voorheen.”

„Wanneer de vier engelen loslaten, zal Christus Zijn koninkrijk oprichten. Niemand ontvangt de late regen dan zij die alles doen wat in hun vermogen ligt. Christus zou ons helpen. Allen zouden door de genade van God, door het bloed van Jezus, overwinnaars kunnen zijn. De gehele hemel stelt belang in het werk. Engelen zijn belangstellend.” Spalding and Magan, 3.

De vier winden van Openbaring worden door Jesaja eveneens voorgesteld als een hevige wind die was tegengehouden ten tijde van de oostenwind, evenals de vier winden van strijd in Openbaring door de vier engelen in bedwang worden gehouden. De vier winden worden door Zuster White aangeduid als een „toornig paard dat tracht los te breken”, dat „dood en verderf” brengt. De vier winden worden geleidelijk losgelaten, beginnend bij 9/11, vervolgens sterk versterkt bij de zondagswet, en daarna volledig ontketend wanneer de menselijke genadetijd sluit.

Losgelaten en weerhouden

De zevende bazuin, die ook het derde wee is, die de voleinding van het geheimenis van God aankondigt, werd profetisch geblazen op 11 september, toen de islam werd losgelaten en vervolgens na 11 september profetisch werd beteugeld door George W. Bush. De moeder van de islam, Hagar, de moeder van Ismaël, is een symbool van beteugeling en loslating. Zij werd door Sara losgelaten om, op aandringen van Sara, met Abraham kinderen te verwekken; daarna werd zij

uit jaloezie door Sara beteugeld, waardoor Hagar wegliep, totdat de engel Hagar ervan weerhield verder te vluchten en haar gebood terug te keren. Na de geboorte van Isaak duurde de strijd tussen Hagar en Sara voort, totdat Abraham de slavine verstiet en aldus opnieuw een beteugeling op haar legde.

De vier engelen van de islam werden losgelaten aan het begin van de profetie van driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen in Openbaring hoofdstuk negen, vers vijftien, en werden vervolgens op 11 augustus 1840 tegengehouden.

En de zesde engel blies op de bazuin, en ik hoorde een stem uit de vier hoornen van het gouden altaar dat vóór God is, die tot de zesde engel, die de bazuin had, zei: Maak de vier engelen los die gebonden zijn bij de grote rivier de Eufraat. En de vier engelen werden losgemaakt, die gereedgemaakt waren voor een uur en een dag en een maand en een jaar, om het derde deel van de mensen te doden. Openbaring 9:13–15.

Nadat de islam van het derde wee was losgelaten om op 11 september aan te vallen, begon George W. Bush zijn wereldwijde oorlog tegen het terrorisme en legde hij de islam een beteugeling op. De eerste vermelding van Ismaël, het symbool van de islam, geeft aan dat de afstammelingen van Ismaël tegen iedere man zouden zijn en iedere man tegen hen.

En de engel des Heren zeide tot haar: Zie, gij zijt zwanger en zult een zoon baren, en gij zult zijn naam Ismaël noemen; omdat de Here uw verdrukking gehoord heeft. En hij zal een wilde man zijn; zijn hand zal tegen ieder mens zijn, en de hand van ieder mens tegen hem; en hij zal wonen in de tegenwoordigheid van al zijn broederen. Genesis 16:11, 12.

De islam is de macht aan het einde van de wereld waartegen „ieders hand” zal zijn, en de islam zal tegen ieder mens zijn, juist zoals dit heden ten dage volkomen in vervulling gaat. Het bijzondere werk van de islam als symbool van de profetie is het teweegbrengen van een wereldoorlog. Dit onderwerp wordt bevestigd door het verhaal van Elia, Johannes de Doper, en wordt in het boek Openbaring voorgesteld als „het vertoornen van de volken”.

“‘Het begin van die tijd van benauwdheid’, hier genoemd, verwijst niet naar de tijd waarin de plagen zullen beginnen te worden uitgegoten, maar naar een korte periode vlak voordat zij worden uitgegoten, terwijl Christus in het heiligdom is. In die tijd, terwijl het werk der zaligheid ten einde loopt, zal er benauwdheid over de aarde komen, en de volken zullen toornig zijn, doch in bedwang gehouden worden, zodat zij het werk van de derde engel niet zullen verhinderen. In die tijd zal de ‘late regen’, of verkwikking van de tegenwoordigheid des Heeren, komen, om kracht te geven aan de luide roep van de derde engel, en de heiligen voor te bereiden om staande te blijven in de periode waarin de zeven laatste plagen zullen worden uitgegoten.” Early Writings, 85.

In de „dagen” waarin de late regen valt, richt Christus Zijn koninkrijk der heerlijkheid op, zoals weergegeven in het boek Daniël.

En in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk oprichten dat in eeuwigheid niet te gronde zal gaan; en het koninkrijk zal aan geen ander volk worden

overgelaten, maar het zal al deze koninkrijken verbrijzelen en vernietigen, en zelf zal het voor eeuwig standhouden. Daniël 2:44.

In de „dagen” waarin Christus Zijn koninkrijk der heerlijkheid opricht, worden degenen die van Christus zijn als de „kroon” der heerlijkheid gesteld tegenover de dronkaards die de „kroon” der hoogmoed dragen. Het „gezicht” van Habakuk, dat op „tafelen” geschreven en duidelijk gemaakt moest worden, beeldt op treffende wijze het historische getuigenis uit van de fundamentele waarheden van het adventisme. In Habakuks getuigenis worden Joëls twee klassen, hetzij van „hoogmoed”, hetzij van „heerlijkheid”, voorgesteld als een klasse die — door het geloof gerechtvaardigd is, of die — in hoogmoed verheven is. Vers vier van hoofdstuk twee richt zich tot deze twee klassen, en zij lopen parallel met de klassieke illustratie van de Farizeeër en de tollenaar. De tollenaar ging gerechtvaardigd naar huis, en de „ziel” van de Farizeeër is „niet oprecht”, want zij is „verheven”.

Zie, zijn ziel die opgeblazen is, is in hem niet oprecht; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven. Habakuk 2:4.

In het volgende vers identificeert Habakuk de groep wier harten in hoogmoed verheven zijn als dronkaards, en verbindt zo de dronkaards van Jesaja en Habakuk met „hoogmoed”.

Ja ook, omdat hij door de wijn overtreedt, is hij een hoogmoedig man, die niet thuis blijft; die zijn begeerte wijd maakt als het graf, en is als de dood en kan niet verzadigd worden, maar tot zich verzamelt alle volken en tot zich ophoopt alle natiën. Habakuk 2:5.

Het is de moeite waard in gedachten te houden dat deze verzen in Habakuk niet alleen in de Milleritische geschiedenis werden vervuld, maar dat hun vervulling een veelbesproken onderwerp was bij zowel Ellen White als de vroege pioniers van het adventisme. Degenen die gerechtvaardigd werden door het geloof dat in vers vier van de Milleritische geschiedenis wordt voorgesteld, waren degenen die de crisis van de eerste teleurstelling verdroegen, die zowel de vertoeftijd als de komst van de boodschap van de tweede engel, die de val van Babylon aankondigde, markeerde. De Millerieten begrepen binnen die beproevende geschiedenis dat het vroegere verbondsvolk, dat historisch gezien protestants was geweest, de dochters van Babylon was geworden. Die protestanten waren protestanten die werden voorgesteld door de gemeente van Sardis, die een verbondsvolk vertegenwoordigt, want zij hadden een “naam”, symbool van zowel karakter als verbondsverhouding, maar zij waren dood.

En schrijf aan de engel van de gemeente in Sardis: Dit zegt Hij die de zeven Geesten van God heeft en de zeven sterren: Ik ken uw werken, dat gij de naam hebt dat gij leeft, en gij zijt dood. Openbaring 3:1.

In het beproevingsproces van 1844, dat op 19 april begon en vervolgens op 22 oktober eindigde, werden zij die in het beproevingsproces faalden, opgeblazen in trots; en indien wij slechts de verzen lezen die op vers vijf volgen, wordt daar het kenmerk van menselijke hoogmoed geïllustreerd aan de hand van een voorbeeld van pauselijke arrogantie en zelfverheffing. Het eindigt in vers twintig, waar wordt uitgesproken dat de Heere in Zijn heilige tempel is; laat de ganse aarde voor Zijn aangezicht zwijgen.

Maar de HEERE is in Zijn heilige tempel: laat de gehele aarde zwijgen voor Zijn aangezicht. Habakuk 2:20.

Het tweede vers van Habakuk hoofdstuk twee duidt op de eerste teleurstelling van 19 april 1844, en het hoofdstuk eindigt in vers twintig, dat duidelijk 22 oktober 1844 markeert, toen de Heere plotseling tot Zijn tempel kwam.

Vier Komsten op 22 oktober 1844 (regel op regel)

„De komst van Christus als onze Hogepriester naar het Allerheiligste, voor de reiniging van het heiligdom, zoals in Daniël 8:14 wordt getoond; de komst van de Mensenzoon tot de Oude van Dagen, zoals voorgesteld in Daniël 7:13; en de komst van de Heere tot Zijn tempel, voorzegd door Maleachi, zijn beschrijvingen van dezelfde gebeurtenis; en deze wordt eveneens uitgebeeld door de komst van de bruidegom naar de bruiloft, zoals door Christus beschreven in de gelijkenis van de tien maagden, in Mattheüs 25.” The Great Controversy, 426.

Verzen drie en vier identificeren de twee klassen die voortgebracht worden in het beproevingsproces van vers twee tot en met vers twintig, het beproevingsproces van 19 april 1844 tot 22 oktober 1844. Verzen vier tot en met negentien richten zich tot de pauselijke macht, met uitzondering van vers veertien, dat de geschiedenis behandelt die volgt op de nederdaling van de engel van Openbaring hoofdstuk achttien op 9/11.

Want de aarde zal vervuld worden met de kennis van de heerlijkheid des HEEREN, gelijk de wateren de zee bedekken. Habakuk 2:14.

In het beproevingsproces van de tweede engel in de Milleritische geschiedenis werden twee klassen van aanbidders ontwikkeld, die zich vervolgens openbaarden in de crisis van 22 oktober 1844. Het karakter van de goddelozen in de passage is het karakter van het pausdom, en in die beproevingsperiode kwamen de getrouwe Millerieten ertoe in overeenstemming met de boodschap van de tweede engel te verkondigen dat de protestantse kerk, door haar verwerping van de Milleritische boodschap, de dochters van Rome was geworden. De strijd die zich ontvouwde tussen het begin op 19 april en het einde op 22 oktober is de plaats waar karakter zich openbaart, hetzij als een trotse drinker van Babylons wijn, zoals Belsazar, hetzij als iemand die, zoals Daniël vóór Belsazar, door zijn geloof gerechtvaardigd was. Die strijd is de plaats waar het drama zich ontvouwt dat de wereld wakker schudt voor de eeuwige werkelijkheden die verbonden zijn met de boodschap van de derde engel. De achtergrond van de dronkaard tegenover de gerechtvaardigde wordt geplaatst binnen de context van het betoog over de wijze waarop de wereld tot inzicht in de geschilpunten wordt gebracht: “Want de aarde zal vol worden met de kennis van de heerlijkheid des Heren, zoals de wateren de zee bedekken.” Dat verlichten begon op 11 september.

Aan het einde van de geschiedenis die in Habakuk hoofdstuk twee wordt voorgesteld, kwam de Heer op 22 oktober 1844 plotseling tot Zijn tempel. Hij deed dit ter vervulling van de profetie die Hij als Palmoni in vers veertien van Daniël acht had uiteengezet.

Palmoni

Op de tiende dag van de zevende maand van de bijbelse kalender, die in 1844 viel op de tweeëntwintigste dag van de tiende maand, werd Habakuk 2:20 vervuld, en het symbolische getal „220” is te zien in het ‘hoofdstuk en vers’ dat een bedelingsverandering aanduidt in het werk van Christus in het hemelse heiligdom. Een profetisch kenmerk van de honderd vierenveertigduizend is dat zij degenen zijn die het Lam volgen, waarheen Het ook gaat. Christus volgen betekent Hem volgen in Zijn Woord.

In Zijn Woord vertegenwoordigt het getal „220” symbolisch de vereniging van goddelijkheid en menselijkheid, en juist het werk dat Christus op die datum begon, was het werk van de vereniging van Zijn goddelijkheid met de menselijkheid. In 1844, op de tweeëntwintigste dag van de tiende maand, of symbolisch tweeëntwintig maal tien is „220” ($22 \times 10 = 220$), of men zou kunnen zeggen, op juist de datum die symbolisch overeenkomt met „220”, werd Habakuk „2:20” vervuld toen Christus Zich verplaatste van het heilige naar het Allerheiligste om het onderzoekend oordeel te beginnen.

Palmoni, het Wonderbare Getal, staat binnen de ‘vraag en antwoord’-structuur die de centrale pijler van het adventisme vormt, en de meeste adventisten zijn zich van die waarheid volstrekt niet bewust.

“De Schriftplaats die boven alle andere zowel het fundament als de centrale pijler van het adventsgeloof was geweest, was de uitspraak: ‘Tot tweeduizend driehonderd avonden en morgens; dan zal het heiligdom gereinigd worden.’ [Daniel 8:14.]” De Grote Strijd, 409.

Daniël hoofdstuk acht, verzen dertien en veertien, bevatten in vers dertien een vraag, waarop in vers veertien een antwoord volgt. Het Hebreeuwse woord Palmoni wordt in vers dertien vertaald als „die zekere heilige”, en die bijzondere naam van Christus betekent de Wonderbare Teller of de Teler van Geheimen.

Wanneer Ellen White vaststelt dat vers veertien de centrale pilaar en grondslag van het adventisme is, legt zij de goddelijke nadruk op de vraag en het antwoord van deze twee verzen, wat vereist dat Christus als de Wonderbare Teller het voornaamste referentiepunt moet zijn. Zuster White benadrukte herhaaldelijk het belang om Christus te beschouwen als de centrale waarheid van elke Schriftplaats, en in de verzen dertien en veertien is er een rechtstreekse verschijning van Christus—„die zekere heilige,”—die Palmoni is.

Toen het adventisme in 1863 de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig verwierp, sloot het zijn ogen voor Palmoni, want de profetische structuur van de vraag en het antwoord berust op de relatie tussen de „zeven tijden” van Mozes en Daniëls „tweeëntwintighonderd dagen”. De profetische verhouding tussen de „zeven tijden” van Mozes, of tweeduizend vijfhonderd twintig jaar, en Daniëls „tweeëntwintighonderd avonden en morgens”, of tweeduizend driehonderd jaar, wordt vastgesteld door tijd, die door getallen wordt voorgesteld, en de Wonderbare Teller staat precies in het midden van de vraag en het antwoord die de centrale pijler van het adventisme vormen. Degenen die mogelijk de geschriften van Josephus hebben gelezen, herinneren zich wellicht zijn logische redeneringen waarin hij twee bijzondere dingen aanduidt die door God zijn geschapen. Het ene was de Hebreeuwse taal en het andere was meetbare tijd, die op haar beurt wiskunde

vereist.

Vers dertien vraagt: „Hoe lang?” Het vers vraagt niet: „Wanneer?”, maar: „Hoe lang?” Of de vraag betrekking heeft op een duur („hoe lang?”) dan wel op een tijdstip („wanneer?”), is van wezenlijk belang om haar juist te verstaan. Het antwoord op de vraag in vers veertien duidt óf een tijdstip aan, óf een tijdsduur, en mogelijk beide; maar wat het antwoord ook moge zijn, het moet worden geplaatst binnen de context van de vraag in vers dertien. Om het Woord recht te snijden, dat wil zeggen het antwoord van vers veertien recht te verstaan, is een juist begrip van de context van de vraag noodzakelijk. Is het „wanneer” of „dan”?

De dronkaards van Efraïm leren op vage wijze dat vers veertien een tijdstip aanwijst, dat zij identificeren als 22 oktober 1844, en wanneer zij dat doen, verwijzen zij zeer waarschijnlijk naar de passage die wij zojuist uit The Great Controversy hebben aangehaald, maar Gods Woord verandert nooit en faalt nooit. De vraag „hoe lang” duidt een tijdsduur aan, niet een tijdstip. 22 oktober 1844 luidde de periode van het onderzoekend oordeel in, en de waarheden die met dat werk verbonden zijn vertegenwoordigen het eeuwige evangelie en zijn van veel groter belang dan enkel de datum waarop het begon.

De Hebreeuwse grammatica is duidelijk, en diezelfde betekenis is in de King James Version vertaald. Niet alleen plaatst de grammatica de vraag duidelijk in de context van duur, maar de vraag „hoe lang” is ook een symbool van de bijbelse profetie. Aan de hand van verschillende getuigen kan worden aangetoond dat de vraag „hoe lang” als symbool de geschiedenis van 11 september tot aan de zondagswet vertegenwoordigt. Wij zullen eerst het symbool van „hoe lang” beschouwen, voordat wij terugkeren tot Palmoni en Joël.

Hoelang? Jesaja Zes

In Jesaja hoofdstuk zes, vers drie, geven de engelen te kennen dat de aarde vol is van Gods heerlijkheid.

En de een riep tot de ander en zei: Heilig, heilig, heilig is de HEERE der heirscharen; de ganse aarde is vol van Zijn heerlijkheid. Jesaja 6:3.

Zuster White verbindt de nederdaling van de engel uit Openbaring achttien met de engelen van vers drie.

„Wanneer zij [de engelen] de toekomst aanschouwen, wanneer de gehele aarde vervuld zal zijn van Zijn heerlijkheid, wordt het triomferende loflied van de een tot de ander weerklonken in melodieuze zang: ‘Heilig, heilig, heilig, is de HEERE der heerscharen.’” Review and Herald, 22 december 1896.

Jesaja bevindt zich bij 9/11 en hij vraagt „hoe lang” hij de boodschap van 9/11 moet voorhouden aan een Laodiceïsch volk dat niet wil zien of horen. Hem wordt gezegd dat hij moet volharden totdat de steden verwoest zijn; en de verwoesting van de steden, die begint bij de zondagswet wanneer op nationale afvalligheid nationaal verderf volgt.

Toen zei ik: Heere, hoe lang? En Hij antwoordde: Totdat de steden verwoest zijn, zonder inwoner, en de huizen zonder mens, en het land volkomen verwoest is, en de HEERE de mensen ver weg heeft doen wegtrekken, en er een grote verlatenheid is in het midden van het land. Maar nog zal daarin een tiende deel zijn, en het zal wederkeren en verteerd worden; als een terpentijnboom en als een eik, welker stam in hen blijft wanneer zij hun bladeren afwerpen: zo zal het heilige zaad de stam daarvan zijn. Jesaja 6:11–13.

Op 9/11, toen de aarde werd verlicht met Gods heerlijkheid, wordt Jesaja gezalfd om de boodschap van de late regen te verkondigen, en hij vraagt: „Hoe lang” moet hij de boodschap van 9/11 voorhouden aan een volk welks hart vet is? Het antwoord luidt: „totdat” de zondagswet komt, wanneer er „een grote verlatenheid in het midden des lands” zal zijn. De „grote verlatenheid” wordt teweeggebracht door het Laodiceïsche adventisme, dat Jesaja in hoofdstuk tweeëntwintig voorstelt als Sebna.

Zie, de Heere zal u wegvoeren in een machtige gevangenschap, en u zeker bedekken. Hij zal u voorzeker met geweld omwentelen en u als een bal werpen in een uitgestrekt land; daar zult gij sterven, en daar zullen de wagens van uw heerlijkheid tot schande zijn van het huis van uw heer. En Ik zal u uit uw standplaats verdrijven, en uit uw staat zal Hij u neerhalen. Jesaja 22:17–19.

Laodiceïsch adventisme verlaat de waarheid bij de zondagswet en wordt daar „ten val gebracht”, zoals voorgesteld in Daniël hoofdstuk elf, vers eenenveertig.

Ook zal hij het Sieraadland binnentrekken, en vele landen zullen ten val komen; maar dezen zullen aan zijn hand ontkomen: Edom, Moab en de voornaamsten van de kinderen Ammons. Daniël 11:41.

Wanneer Jesaja vraagt: „hoe lang”, wordt hem gezegd de boodschap aan het adventisme voor te houden tot aan de zondagswet, wanneer de „velen” van Daniël elf vers eenenveertig „ten val gebracht” zullen worden, wanneer zij de sabbat en God verlaten. Dan zullen zij uit de mond van de Heer uitgespuwd worden, zoals voorgesteld in het boek Openbaring, waar alle boeken van de Bijbel samenkomen en eindigen, en waar Jesaja tweeëntwintig, Sebna die „met geweld” wordt weggeslingerd „als een bal naar een uitgestrekt land”, terwijl zij „verwijderd” worden „ver weg.”

In die periode zal het overblijfsel, voorgesteld als een „tiende” (dat is een tiende deel), „terugkeren”; in de passage worden zij vergeleken met bomen die een „stam” hebben die overblijft wanneer de bladeren worden afgeworpen. „Bladeren” vertegenwoordigen in de profetische symboliek belijdenis. Wanneer het adventisme bij de zondagswet komt en de eerste dag van de week aanvaardt in de plaats van Gods sabbat, zullen zij hun bladeren van „belijdenis” afwerpen en niet langer aanspraak maken op het handhaven van Gods sabbat van de zevende dag.

„De vervloeking van de vijgenboom was een uitgebeelde gelijkenis. Die onvruchtbare boom, die met zijn aanmatigende loof zich juist voor het aangezicht van Christus vertoonde, was een symbool van het Joodse volk. De Heiland wenste aan Zijn discipelen de oorzaak en de zekerheid van Israëls ondergang duidelijk te maken. Daartoe bekleedde Hij de boom met zedelijke eigenschappen en maakte hem tot verkondiger van goddelijke waarheid. De Joden

traden duidelijk onderscheiden van alle andere volken naar voren en beleden trouw aan God. Zij waren door Hem op bijzondere wijze begunstigd, en zij maakten aanspraak op een gerechtigheid die die van elk ander volk te boven ging. Maar zij waren verdorven door de liefde tot de wereld en de hebzucht naar winst. Zij beroemden zich op hun kennis, maar zij waren onkundig van Gods eisen en waren vol huichelarij. Gelijk de onvruchtbare boom spreidden zij hun aanmatigende takken hoog uit, weelderig van aanzien en schoon voor het oog, maar zij brachten „niets dan bladeren” voort. De Joodse godsdienst, met zijn prachtige tempel, zijn heilige altaren, zijn gemijterde priesters en indrukwekkende plechtigheden, was inderdaad schoon in uiterlijke schijn, maar ootmoed, liefde en weldadigheid ontbraken.”

‘Alle bomen in de vijgenboomgaard waren verstoken van vrucht; maar de bladerloze bomen wekten geen verwachting en veroorzaakten geen teleurstelling. Door deze bomen werden de heidenen voorgesteld. Zij waren evenzeer als de Joden verstoken van godsvrucht; maar zij hadden niet beleden God te dienen. Zij maakten geen hoogdravende aanspraken op goedheid. Zij waren blind voor de werken en wegen van God. Voor hen was de tijd van de vijgen nog niet gekomen. Zij wachtten nog op een dag die hun licht en hoop zou brengen. De Joden, die grotere zegeningen van God hadden ontvangen, werden verantwoordelijk gehouden voor hun misbruik van deze gaven. De voorrechten waarop zij zich beroemden, vergrootten slechts hun schuld.’ The Desire of Ages, 582, 583.

Bij de zondagswet verdwijnt de belijdenis van het Laodiceïsche Adventisme dat het Gods verbondsvolk is, wanneer het het merkteken van het verbond des doods aanneemt en het zegel van het verbond des levens verwerpt. Dan werpt het zijn bladeren van belijdenis af, en wat zichtbaar wordt, is een overblijfsel, vertegenwoordigd door Jesaja, dat op 9/11 “terugkeerde” tot de oude paden, vervolgens in het stof werd vernederd toen het (Jesaja) zijn verdorven ervaring inzag, en daarna werd gereinigd met een gloeiende kool van het altaar. Zuster White deelt ons mee dat de kool van het altaar reiniging voorstelt, maar reiniging is eenvoudigweg wat tot stand wordt gebracht doordat de kool de lippen van Jesaja aanraakt.

“De gloeiende kool is een symbool van reiniging. Indien zij de lippen aanraakt, zal er geen onzuiver woord van afkomen. De gloeiende kool symboliseert ook de kracht van de inspanningen van de dienstknechten des Heren.” Review and Herald, 16 oktober 1888.

De „kooltjes” van het altaar die in de laatste dagen op de aarde worden geworpen, zijn de kooltjes die op de aarde worden geworpen wanneer het zevende en laatste zegel wordt geopend in de eerste vijf verzen van Openbaring hoofdstuk acht. Jesaja, en dus ook de honderdvierenveertigduizend, worden gereinigd doordat de kool hun lippen aanraakt, maar de „kool” is een boodschap. Zij raakt hun lippen aan wanneer zij het boek uit de hand van de engel nemen en het opeten.

Heilig hen door Uw waarheid; Uw woord is de waarheid. Johannes 17:17.

Zij die „terugkeren” en het overblijfsel (restant) worden, worden voorgesteld als de eiken en terebinten; en evenals Christus „de boom met zedelijke hoedanigheden had bekleed en hem tot de uitlegger van goddelijke waarheid had gemaakt”, hebben de bomen van Jesaja de „zedelijke hoedanigheid” in zich, voorgesteld door de „substantie”. De substantie blijft bij de bomen, zelfs wanneer zij die slechts bladeren van belijdenis waren, worden afgeworpen. Het „heilige zaad” is de

„substantie”, en Christus is het „heilige zaad” van de profetie. Die bomen die als het overblijfsel worden voorgesteld, evenals Jesaja zelf in hoofdstuk zes, vertegenwoordigen mensen en derhalve de mensheid, en het heilige zaad vertegenwoordigt de godheid. Zo identificeert Jesaja zes de zuivering van het adventisme vanaf 9/11 tot aan de zondagswet, en alle bijzonderheden die Jesaja aan die profetische geschiedenis bijdraagt, worden weergegeven door zijn vraag: „hoe lang?” Voor Jesaja luidde het antwoord op „hoe lang?”: vanaf 9/11 tot aan de zondagswet.

Hoe lang? 1840–1844

11 augustus 1840 was een voorafbeelding van 11 september, en binnen de profetische geschiedenis van 11 augustus 1840 tot 22 oktober 1844 vond de strijd op de berg Karmel tussen Elia en de profeten van Izebel plaats. Uiteindelijk werd aangetoond dat de profeten van Baäl valse profeten waren en werden zij door Elia ter dood gebracht, maar geheel aan het begin van de confrontatie stelde Elia de vraag: „Hoe lang nog” hinkt gij op twee gedachten.

En Elia trad voor al het volk en zei: Hoelang blijft gij hinken op twee gedachten? Indien de HEERE God is, volgt Hem na; maar indien het Baäl is, volgt hem na. En het volk antwoordde hem niet één woord. Toen zei Elia tot het volk: Ik, ja ik alleen, ben als profet des HEEREN overgebleven; maar de profeten van Baäl zijn vierhonderdvijftig man. 1 Koningen 18:21, 22.

Elia bevindt zich op 11 augustus 1840 en vraagt die generatie of de Milleritische boodschap waar is of onwaar. Het is opnieuw een boodschap aan Laodicea, zoals Jesaja 6 dat was.

“Duizenden werden ertoe geleid de door William Miller verkondigde waarheid te aanvaarden, en dienstknechten van God werden verwekt in de geest en kracht van Elia om de boodschap te verkondigen. Gelijk Johannes, de voorloper van Jezus, voelden zij die deze plechtige boodschap predikten zich gedrongen de bijl aan de wortel van de boom te leggen en de mensen op te roepen vruchten voort te brengen, der bekering waardig. Hun getuigenis was erop berekend de kerken wakker te schudden, hen krachtig te treffen en hun werkelijke karakter te openbaren. En toen de plechtige waarschuwing om te vluchten voor de komende toorn weerklonk, ontvingen velen die met de kerken verbonden waren de boodschap van genezing; zij zagen hun afdwalingen in en vernederden zich, met bittere tranen van berouw en diepe zielenangst, voor God. En toen de Geest van God op hen rustte, hielpen zij de roep te doen weerklinken: ‘Vreest God en geeft Hem heerlijkheid; want het uur van Zijn oordeel is gekomen.’” Early Writings, 233.

In de beproevende geschiedenis van 1840 tot 1844 werden de protestanten die de boodschap van Elia verwierpen, de dochters van Rome en droegen zij de mantel van het protestantisme over aan het Milleritische adventisme. Met Jesaja en Elia hebben wij twee getuigen die getuigen van het feit dat de vraag „hoe lang” een symbool is van de geschiedenis die begint op 11 september en eindigt bij de zondagswet. In de Milleritische geschiedenis komt 11 augustus 1840 overeen met 11 september, en 22 oktober 1844 komt overeen met de zondagswet. Toen vuur uit de hemel neerdaalde en het offer van Elia verteerde, werden de twaalf stenen tezamen met het offer geheel verlicht, en zo werden de honderdvierenveertigduizend gemarkeerd als een banier, voorgesteld als verlichte stenen. De valse profeten werden vervolgens door Elia gedood, evenals de

Verenigde Staten, de valse profeet, als het zesde koninkrijk bij de zondagswet wordt gedood.

Jesaja zes legt nadruk op een proces van beproeving, zuivering en reiniging onder Gods volk vanaf 11 september tot aan de zondagswet. Elia spreekt de Laodiceïsche houding van Gods volk aan, maar levert tevens bewijs ter onderscheiding tussen een ware en een valse profeet en bijgevolg tussen een ware en een valse boodschap. Zo werd, beginnend op 11 augustus 1840 en eindigend op 22 oktober 1844, een profetische beproeving over de protestanten van de periode van Sardis gebracht, en evenals het vuur op de berg Karmel een scheiding in twee klassen teweegbracht, werden in 1844 twee klassen geopenbaard. De ene klasse in het beproevingsproces was het weldra „voormalige” verbondsvolk, en de andere klasse was het Milleritische adventisme, waarmee God op 22 oktober 1844 een verbond zou aangaan. De periode van beproeving en scheiding is het verhaal van de wijngaard, aangezien werd aangetoond dat het Milleritische adventisme de ware profeet was op hetzelfde moment dat het Sardische protestantisme zijn rol als afvallig protestantisme begon te vervullen. Zoals de profeten van Baäl als vals werden ontmaskerd, zo werd ook het voormalige verbondsvolk ontmaskerd en vervolgens door de Millerieten als een dochter van Rome geïdentificeerd. Het verhaal van de berg Karmel, en ook de vervulling van die geschiedenis in de tijd van de Millerieten, verschaft een tweede getuigenis van Jesaja zes, namelijk dat de vraag „hoelang” een symbool is van de periode vanaf 11 september tot aan de zondagswet.

‘HEERE, God van Abraham, Isaak en van Israël,’ smeekt de profeet, ‘laat heden bekend worden dat Gij God zijt in Israël, en dat ik Uw knecht ben, en dat ik al deze dingen naar Uw woord gedaan heb. Verhoor mij, o HEERE, verhoor mij, opdat dit volk zal weten dat Gij de HEERE God zijt, en dat Gij hun hart wederom teruggewend hebt.’

„Een stilte, drukkend in haar plechtigheid, rust op allen. De priesters van Baäl beven van ontzetting. Zich bewust van hun schuld, zien zij uit naar een spoedige vergelding.”

“Nauwelijks is het gebed van Elia geëindigd, of vuurvlammen, als schitterende bliksemflitsen, dalen uit de hemel neer op het opgerichte altaar; zij verteren het offer, likken het water in de geul op en verteren zelfs de stenen van het altaar. De luister van de vlam verlicht de berg en verblindt de ogen van de menigte. In de dalen beneden, waar velen in angstige spanning de bewegingen gadeslaan van hen die boven zijn, wordt de nederdaling van het vuur duidelijk gezien, en allen zijn verbaasd bij dat aanschijn. Het lijkt op de vuurkolom die bij de Rode Zee de kinderen Israëls scheidde van de Egyptische legermacht.”

“Het volk op de berg werpt zich in ontzag neer voor de onzienlijke God. Zij durven niet voortgaan te zien op het uit de hemel gezonden vuur. Zij vrezen dat zij zelf verteerd zullen worden; en, overtuigd van hun plicht de God van Elia te erkennen als de God van hun vaders, aan wie zij trouw verschuldigd zijn, roepen zij allen als uit één mond: ‘De HEERE, Hij is God; de HEERE, Hij is God.’ Met treffende duidelijkheid weerklinkt de roep over de berg en galmt na in de vlakke beneden. Eindelijk is Israël ontwaakt, van misleiding ontdaan, berouwhebbend. Eindelijk ziet het volk hoezeer het God heeft onteerd. Het karakter van de Baälverering, in tegenstelling tot de redelijke dienst die door de ware God wordt vereist, staat ten volle geopenbaard. Het volk erkent Gods gerechtigheid en barmhartigheid in het onthouden van de dauw en de regen, totdat het ertoe is gebracht Zijn naam te belijden. Zij zijn nu bereid te

erkennen dat de God van Elia boven elke afgod verheven is.” Profeten en koningen, 153.

Hoe lang? Mozes

De eerste keer dat de symbolische vraag „hoe lang” in het profetische Woord wordt gesteld, is bij de achtste plaag over de Egyptenaren ten tijde van Mozes. De achtste plaag bestaat uit „sprinkhanen” (een symbool van de islam), die door een „oostenwind” (een symbool van de islam) worden aangevoerd.

Toen gingen Mozes en Aäron naar de farao en zeiden tot hem: Zo zegt de HEERE, de God van de Hebreëen: Hoe lang zult gij weigeren u voor Mijn aangezicht te verootmoedigen? Laat Mijn volk gaan, opdat het Mij diene. Maar indien gij weigert Mijn volk te laten gaan, zie, morgen zal Ik sprinkhanen in uw gebied brengen. En zij zullen de oppervlakte van het land bedekken, zodat men het land niet zal kunnen zien; en zij zullen het overblijfsel opeten van hetgeen ontkomen is, wat u van de hagel is overgebleven, en zij zullen alle bomen opeten die voor u uit het veld groeien. En zij zullen uw huizen vullen, en de huizen van al uw dienaren, en de huizen van alle Egyptenaren; zoals noch uw vaderen, noch de vaderen van uw vaderen hebben gezien, van de dag af dat zij op de aarde waren tot op deze dag. Toen keerde hij zich om en ging van de farao weg.

Toen zeiden de dienaren van Farao tot hem: Hoe lang zal deze man ons nog tot een strik zijn? Laat de mannen gaan, opdat zij de HEERE, hun God, mogen dienen. Weet gij nog niet dat Egypte te gronde gericht is?

En Mozes en Aäron werden opnieuw bij de farao gebracht; en hij zei tot hen: Gaat heen, dient de HEERE, uw God; maar wie zijn het die zullen gaan?

En Mozes zei: Wij zullen gaan met onze jongeren en met onze ouderen, met onze zonen en met onze dochters; met onze schapen en met onze runderen zullen wij gaan, want wij moeten de HEERE een feest vieren.

En hij zei tot hen: De HEERE zij met u, zoals ik u en uw kleinen zal laten gaan; ziet toe, want het kwaad ligt u vóór ogen. Zo niet! Gaat nu, gij mannen, en dient de HEERE; want dat hebt gij immers verlangd. En zij werden uit Farao’s tegenwoordigheid verdreven.

En de HEERE zeide tot Mozes: Strek uw hand uit over het land Egypte om de sprinkhanen, opdat zij over het land Egypte opkomen en al het kruid des lands opeten, ja, al wat de hagel heeft overgelaten. Toen strekte Mozes zijn staf uit over het land Egypte, en de HEERE bracht een oostenwind over het land, die gehele dag en de gehele nacht; en toen het morgen werd, bracht de oostenwind de sprinkhanen. En de sprinkhanen kwamen op over het gehele land Egypte en vielen neer in al de landstreken van Egypte; zeer zwaar waren zij; vóór hen zijn er geen sprinkhanen geweest zoals zij, en na hen zullen er geen zijn zoals zij. Want zij bedekten het oppervlak van de gehele aarde, zodat het land verduisterd werd; en zij aten al het kruid des lands en alle vruchten der bomen die de hagel had overgelaten; en er bleef niets groens over aan de bomen of aan het veldgewas, in het gehele land Egypte.

Toen ontbood Farao Mozes en Aäron met haast; en hij zei: Ik heb gezondigd tegen de HEERE, uw God, en tegen u. Vergeef dan toch, ik bid u, mijn zonde nog slechts deze ene maal, en smeeke de HEERE, uw God, dat Hij slechts deze dood van mij wegneemt. Toen ging hij van Farao weg en smeekte de HEERE. En de HEERE deed een zeer sterke westenwind opsteken, die de sprinkhanen wegvoerde en in de Schelfzee wierp; er bleef niet één sprinkhaan over in heel het land van Egypte. Exodus 10:3–19.

Eerst vraagt „de HEERE, de God der Hebreëen”: „Hoe lang zult gij weigeren u voor Mijn aangezicht te verootmoedigen?” en daarna vroegen de dienaren van Farao vervolgens opnieuw aan Farao: „Hoe lang zal deze man ons tot een strik zijn?” De vraag wordt gesteld tijdens de achtste plaag, die om verscheidene redenen overeenkomt met 9/11. De tiende plaag is de doding van de eerstgeborenen, hetgeen overeenkomt met het kruis en gevolgd wordt door de teleurstelling bij de Rode Zee, die de Inspiratie in overeenstemming brengt met de teleurstelling van de discipelen bij het kruis, hetgeen overeenkomt met de grote teleurstelling van de Millerieten in 1844. Deze drie getuigen stemmen alle overeen met de zondagswet. De tiende plaag is de zondagswet en twee plagen eerder bracht de achtste plaag de „sprinkhanen” op een „oostenwind”. De „sprinkhanen” vervulden de gehele aarde, zoals de islam heden de gehele wereld doet schudden nu zij haar duisternis heeft verbreid door middel van gedwongen immigratie. De Latijnse naam van de „treksprinkhaan” is „locusta migratoria”, hetgeen de verbreiding van de islam door immigratie voorstelt, die in de natuurlijke wereld als migratie wordt getypeerd.

De negende plaag was een duisternis die te tasten was.

En de HEERE zei tot Mozes: Streck uw hand uit naar de hemel, opdat er duisternis zij over het land Egypte, ja, een duisternis die te tasten is. En Mozes strekte zijn hand uit naar de hemel; en er was een dikke duisternis in heel het land Egypte, drie dagen lang. Zij zagen elkander niet, en niemand stond op van zijn plaats, drie dagen lang; maar alle kinderen Israëls hadden licht in hun woningen. Exodus 10:21–23.

In de symboliek van „hoelang”, vertegenwoordigd door de berg Karmel en Elia, wordt een onderscheid openbaar wanneer het vuur uit de hemel neerdaalt. Elia’s God deed wat Baäl niet kan doen. In de Milleritische geschiedenis werd het onderscheid gemaakt tussen het gevallen Sardische protestantisme en het Milleritische adventisme. Bij Mozes bestond het onderscheid uit duisternis of licht. Er was licht in de Hebreeuwse huizen. Jesaja maakt ons verder duidelijk dat zij die geen licht hebben in de lijn van Mozes, die ook degenen zijn die door Elia worden vernietigd, en zij die de mantel van het protestantisme verliezen in de Milleritische tijdsperiode, een „volk” zijn dat „wel hoort, maar niet verstaat; en wel ziet, maar niet opmerkt.” Vervolgens wordt over dit volk een uitspraak gedaan die luidt: „Maak het hart van dit volk vet, en maak hun oren zwaar, en sluit hun ogen; opdat zij niet met hun ogen zien, en met hun oren horen, en met hun hart verstaan, en zich bekeren, en genezen worden.”

Bereid om het werk te doen, maar overstelpt door de opdracht te prediken tot hen die niet zullen luisteren, zei Jesaja vervolgens: „Heere, hoe lang?”

De laatste drie van de tien plagen van Egypte leveren een getuigenis van de drie stappen vanaf 11 september tot aan de zondagswet. Op 11 augustus 1840 werd de boodschap van de eerste engel bekrachtigd, en op 19 april 1844 verscheen de tweede engel en werd bekrachtigd op de campmeeting te Exeter, 12–17 augustus, en de derde engel verscheen op 22 oktober 1844. De derde engel stemt overeen met de zondagswet en duidt daarom op een proces in drie stappen, want men kan geen derde hebben zonder een eerste en een tweede.

„De eerste en de tweede boodschap werden gegeven in 1843 en 1844, en wij staan nu onder de verkondiging van de derde; maar alle drie de boodschappen moeten nog steeds worden verkondigd. Het is nu even wezenlijk als ooit tevoren dat zij worden herhaald aan hen die naar de waarheid zoeken. Met pen en stem moeten wij de verkondiging doen weerklinken, waarbij wij hun volgorde tonen en de toepassing van de profetieën die ons brengen tot de boodschap van de derde engel. Er kan geen derde zijn zonder de eerste en de tweede. Deze boodschappen moeten wij aan de wereld geven in publicaties, in voordrachten, waarbij wij in de lijn van de profetische geschiedenis de dingen tonen die geweest zijn en de dingen die zullen zijn.”
Selected Messages, boek 2, 104, 105.

De tiende plaag van Egypte is door inspiratie in verband gebracht met het kruis en de daaropvolgende teleurstelling die daarmee gepaard ging. De tiende plaag is daarom de derde boodschap, die uit profetische noodzaak voorafgegaan moet worden door een eerste en een tweede boodschap. Bij 9/11 vroeg de Heer aan Farao: „hoe lang”, en onmiddellijk daarna vroegen ook Farao’s dienaren: „hoe lang.” Nadat Mozes Gods vraag „hoe lang” aan Farao had overgebracht, en vlak voordat de dienaren de vraag van Mozes aan Farao herhalen, markeert Mozes een keerpunt met de woorden: „hij keerde zich om en ging weg van Farao.” Exodus 10:6.

9/11 was een profetisch keerpunt, dat voorafschaduwd werd toen Mozes de sprinkhanenplaag bracht, die kwam op de oostenwind.

“Er zijn perioden die keerpunten vormen in de geschiedenis van naties en van de kerk. In de voorzienigheid van God wordt, wanneer deze onderscheiden crises zich voordoen, het licht voor die tijd gegeven.” Bible Echo, 26 augustus 1895.

De volgende plaag bracht duisternis of licht voort, afhankelijk van de klasse waartoe men behoorde. 9/11 was een „keerpunt in de geschiedenis van de naties en van de kerk”. Op dat moment werd Gods volk geroepen om terug te keren en te wandelen in de oude paden, maar zij weigerden daarin te wandelen en gaven geen gehoor aan het geluid van de bazuin. Een scheiding tussen duisternis en licht werd voltrokken na Elia, en Mozes vroeg: „hoe lang?” Verder verklaart zij in de passage:

‘Er zijn perioden die keerpunten vormen in de geschiedenis van de naties en van de kerk. In de voorzienigheid van God wordt, wanneer deze verschillende crises zich voordoen, het licht voor die tijd gegeven. Indien het wordt aangenomen, is er geestelijke vooruitgang; indien het wordt verworpen, volgen geestelijke achteruitgang en schipbreuk.’ Bible Echo, 26 augustus 1895.

Wij zullen het onderwerp van „hoe lang” in het volgende artikel voortzetten.

„In mei 1842 werd in Boston, Massachusetts, een Algemene Conferentie bijeengeroepen. Bij de opening van deze bijeenkomst legden broeders Charles Fitch en Apollos Hale, uit Haverhill, de beeldende profetieën van Daniël en Johannes voor, die zij op doek hadden geschilderd, met de profetische getallen, ter aanduiding van hun vervulling. Broeder Fitch zei, toen hij aan de hand van zijn kaart de Conferentie uitleg gaf, dat hij, terwijl hij deze profetieën onderzocht, had gedacht dat, als hij iets dergelijks als hier voorgelegd naar buiten kon brengen, dit het onderwerp zou vereenvoudigen en het hem gemakkelijker zou maken het aan een gehoor uiteen te zetten. Hier was meer licht op ons pad. Deze broeders hadden gedaan wat de Heere Habakuk 2.468 jaar tevoren in zijn visioen had getoond, zeggende: ‘Schrijf het gezicht op en stel het duidelijk op tafelen, opdat men het in het voorbijlopen zal kunnen lezen. Want het gezicht wacht nog op den bestemden tijd.’ Habakuk 2:2.”

„Na enige bespreking over dit onderwerp werd eenstemmig besloten driehonderd exemplaren, gelijk aan dit, te laten lithograferen, hetgeen spoedig werd uitgevoerd. Zij werden ‘de ’43-kaarten’ genoemd. Dit was een zeer belangrijke Conferentie.” *The Autobiography of Joseph Bates*, 263.

„Ik heb gezien dat de kaart van 1843 door de hand van de Heere werd geleid, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze wilde; dat Zijn hand erover was en een vergissing in enkele van de cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.” *Early Writings*, 74.

„Het was het eensgezinde getuigenis van de predikers en bladen van de Tweede Advent, toen zij op ‘het oorspronkelijke geloof’ stonden, dat de publicatie van de kaart een vervulling was van Habakuk 2:2, 3. Indien de kaart een onderwerp van profetie was (en zij die dit ontkennen, verlaten het oorspronkelijke geloof), dan volgt daaruit dat v.Chr. 457 het jaar was vanwaar de 2300 dagen gedateerd moesten worden. Het was noodzakelijk dat 1843 de eerst gepubliceerde tijd zou zijn, opdat ‘het gezicht’ zou ‘vertoeven,’ of dat er een tijd van vertoeven zou zijn, waarin de schare der maagden zou sluimeren en slapen over het grote onderwerp van de tijd, juist voordat zij door de Middernachtsroep zouden worden opgewekt.” *Second Advent Review and Sabbath Herald*, Deel I, Nummer 2, James White.